

SIGGE BERGMAN
och OLLE RIMFORS
sköt det alpina
startskottet:

Då Sigge fick knäppen

● Pionjärer för den moderna utförsåkningen i Sverige var SIGGE BERGMAN och OLLE RIMFORS. Sina slutgiltiga impulser fick de vid ett två månader långt besök i alperna vintern 1934, där huvudvikten lades vid praktiska studier i den legendariske Hannes Schneiders arlbergska skidskola i St. Anton. Sigge och Olle skrev en medryckande bok om sina äventyr - "På skidor i Alperna" - och vi har tagit oss friheten att knycka ett par kapitel ur den.

● Det är kallt i dag. Termometern visar 19 minusgrader. Eftersom solen ej når ned till själva St. Anton, där skidskolan samlas varje morgon, förrän klockan 11, så känns kylan där ännu kraftigare. Hur i all världen kunna människorna här gå så tunt klädda? Inga huvudbonader, inga handskar eller vantar, tunna skidblusar

och inget skydd om halsen. Vi båda däremot hade pälsat på oss ordentligt - vi vore väl vana från den bistra vintern i de svenska fjällen, vet ja' : och ändå huttrade vi ej så litet där vi stodo och väntade på uppbrottet från samlingsplatsen vid Haus Angelica.

Så snart skolchefen Hannes Schneider utropat sitt "abgehen" satte alla grupperna i väg i hög fart, de flesta gående med skidorna över axeln för att snarast komma upp till den höjd, där solen med slösande prakt göt sina strålar över de bländvita backarna och där i motsats till nere vid det skuggade samhället även värmen var att finna. Vi knogade på

uppåt, fröso om händer och öron men nalkades alltmer värmezonen. Äntligen, sedan vi förflyttat oss i höjd c:a 200 meter, trädde vi in i solfältet. Förändringen blev enorm. Från att vi som sagt tidigare krupit ihop i kylan och önskat oss hederliga svenska fårskinnspälsar att stänga ute de bistra minusgraderna med, så kände vi nu på en enda gång hur kroppen värmdes och mjukades upp av miljoner livgivande ultravioletta strålar. Vi blev tvungna att omedelbart plocka av oss vinterutrustningen så att vi till slut stodo där allesammans barhuvade och barhänta och med endast en blus resp. skjorta på överkroppen med uppkavlade ärmar. Trots denna sommarliknande dräkt hade vi ej rört oss många minuter förrän svetten började sippra fram och vi flåsade likt trötta öken-

"Ni måste ha en stor fot att stå på..."

vandrare under Saharas brännheta sol. För oss nordbor var denna plötsliga temperaturförändring något alldeles märkvärdigt men också något alldeles extra underbart. Då därtill snön var tillräckligt kall för att fortfarande kunna benämnas pudersnö och därigenom medgiva ett förstklassigt glid så förstår var och en att vi svenskar strax fingo en levande vision av Paradiset – med stort P.

TRE VIKTIGA INSTRUKTIONS- DETALJER

Under träningen i stämkristiania – backen var 200 meter lång med en jämn lutning av c:a 35 grader – mätades vi med trenne viktiga instruktionsdetaljer:

1. Samtidigt som nedre skidan föres ut till stämställning så måste kroppen vridas åt motsatt håll – uppåt – för att hämta upp svängen – "Schwungholen".

2. Blicken – ansiktet – får ej följa med uppåt-bakåt utan vändes ned mot falllinjen.

3. Ju smalare ställningen mellan skidorna är – speciellt under en Schuss med avslutningssväng i lös ospårad snö – desto mer *mod* måste man ha för att klämma till med svängen men samtidigt desto *lättare* flyta skidorna upp på snöytan.

Olle, som under gårdagen stukat sin tumme riktigt ordentligt under en otäck kullerbytta, var ej på humör. Han låste sig på något sätt i rörelsen. Vid hans sista åkning överdrev han kroppsvridningen uppåt backen så att han *tittade helt bakåt* på oss andra. Härigenom kom kroppen mest att vila på den övre skidan, vilket betydde stor svårighet att komma i fallinjen och dålig böjning på nedre knäet – nästan bakvikt. Detta föranledde vår klasslärare Luggi Föger att säga: "*Han tänker då han åker på svängen. Jag tänker då jag åker på att komma i fallinjen genom att stämma.*" Det vanligaste felet hos de flesta var frånvaron av all rytm, d.v.s. brist på stor och återsviktande kroppsrörelse. "Kom ihåg, vad som *ger* en stämkristiania", ropade vår lärare. "*Först motrörelse, sedan medrörelse.*"

Sigge lyckades bra. Det stod nu klart för honom att rörelsetekniken vuxit sig fast i hans kropp. Efter slutad övning satte Luggi i kryddan på sina föregående komplimanger till Sigge genom att definitivt fastslå: "*Jetzt haben Sie dies aufgefasst. Jetzt geht es immer!*" Att Sigge blev stormförtjust över den stränge lärarens betyg säger sig självt. När Luggi verkligen berömde någon elev så visste man, att han menade det; annars skulle han ej så oändligt sällan som här var fallet ha lovordat någon av sina lärjungar.

DE MEST HISKLIGA KULLERBYTTOR

Förmiddagsvilan väntade. Vår lärare

"Jag märkte att en smal skidföring underlättade rörelsen. . ."

"Det var ännu lite stelt över åkningen. . ."

satte pricken över i't under detta övningspass genom att avsluta detsamma med en elegant uppvisning från backens högsta topp. Luggi började med en Schuss, övergick i halva backen till ett par-tre uppbromsande svängar - 100 meters åkning i 35-gradig lutning ger ju en viss speed -, fortsatte de resterande 100 metrarna med Schuss och satte så kronan på verket på sin flotta körning genom en stoppsväng i den djupa ospårade snön vid backens fot.

Det var en skicklig prestation och en svår sak att utföra. Hans mening var givetvis ej att eleverna skulle göra sammaledes, vilket vi båda voro tillräckligt kloka att förstå. De flesta andra där- emot sökte göra efter Luggi men orkade förstås ej mitt i backen slå till med de två-tre uppbromsande svängarna, så att det uppstod de mest hiskliga kullerbyttor, börjande i mitten och slutande i backens fot. Monsieur Daniel, den arme stackaren, ville inte falla, varför han fortsatte med Schuss hela backen igenom och fick förstås en fart, så vi trodde hans sista stund var kommen. Egendomligt nog klarade alla sig undan med blotta förskräckelsen på något märvärdigt sätt. Ja, även Daniel räddade sig genom en djärv störtdukning just innan han annars skulle ha hamnat nere i floden Inn. Gud är alla barns och dårars beskyddare. Även om nu alla dessa fartföraktare fingo en påminnelse om sin egen dödlighet så var man ändå övertygad om att de en annan gång ej skulle tveka att göra om sina vansinniga utsvävningar. Är det att undra på att människorna här nere med denna fräckhet att kasta sig utför avgrunder så småningom bli förtrogna med de brantaste branter - och lära sig konsten att bemästra dem? Om de sedan ha förstånd att bedöma riskerna eller ej är en annan historia. På oss svenskar verkade i varje fall hela denna föreställning en smula huvudlös.

EXTRA LÅG FÄSTPUNKT: OLÄMPLIGT

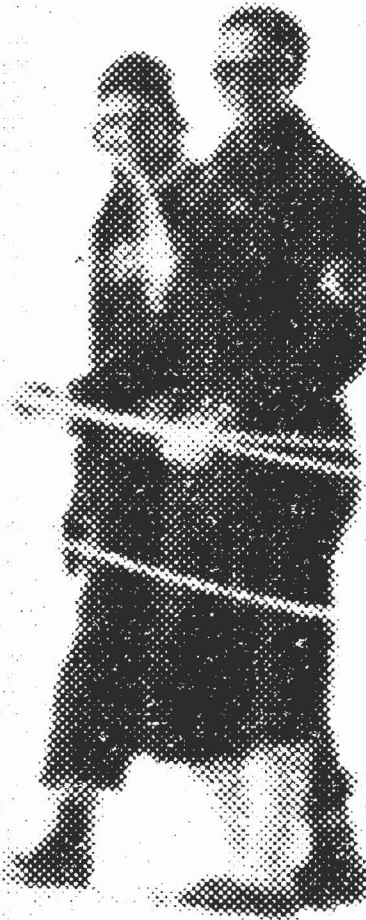
Vi hade fått en ny slalomuppgift att bita i. Det var en bana alldeles i närheten av Haus Angelica. Dess längd var omkring 400 meter och höjdskillnad c:a 150. Det var en ganska typisk Luggi-bana med långa föga fartminskande svängar och portarna naturligt utprickade i den omväxlande slutningen.

Daniel, som tränat på morgonen tillsammans med de yngre skidlärarna, hade som vanligt tränat för hårt varför han föll upprepade gånger. Sigge hade fortfarande kvar sin Arlbergstil - Gud vare lov - och åkte banan ganska lugnt

"Vi hade faktiskt blivit smått berömda för vår vallningskonst..."

och säkert. Han föll dock i sitt fjärde åk beroende på en för sent ansatt sväng. Olle åkte enligt regeln safety first och klarade sig utan fall men fick av Luggi tillsägelse att för det första ligga *mer* i framvikt och för det andra tydligare svänga *med hela kroppen*. Frau von Glasersfeld sade sig som vanligt bli paralyserad så snart en flagga dök upp, och de övriga damerna misslyckades oftare än vanligt. En ny deltagare i dag var en barhuvad, flintskallig, säkert över fyrtio år gammal amerikanare. Han visade sig ytterst teknisk och stäsäker; han syntes dock mer intränad med korta, tvära svängrörelser, vilka ej passade i Luggis långdragna bågar. Amerikanaren körde med Kandahar-bindning med extra låg fästpunkt som gjorde att han praktiskt taget icke kunde lyfta klackarna från skidan. Detta *måste* vara mindre lämpligt.

En lång ståtlig sydamerikanare, Mr. Ramos, dök helt plötsligt upp och sade till Sigge: "Jag har hört att ni nu kommit upp i första klass med avseende på edra svängar etc. Det lär gå alldeles ypperligt." - Roligt att höra förstås för oss. Ryktet tycks sprida sig även här i St. Anton och Sigge välsignade flera gånger om den stund, då den "Lidnerska knäppen" infann sig och gav honom den riktiga rörelsekänslan.

SIGGE I VACKER SVANSTÄLLNING

Vi voro åter på toppen på Galzig, redo att företaga den omkring 5 km långa nedfärden till St. Anton. Starten gick. Strax efter densamma, i en 40-gradig 25-metersbacke och i djup ospårad snö råkade Siggas framvikt bli något för utpräglad med påföljd att hans vänstra skida mitt i backen fastnade med spetsen och blev efter. Sigge låg i den vackraste svanställning på en skida med den andra hängande efter i luften med endast yttersta delen av brättet släpande i snön. Förgäves försökte han lyfta hela bakre skidan för att få den fram över snön, något som dock ej lyckades varför han fortsatte hela backen ut åkande på en skida. Vid övergången till planet blev påfrestningen för stor då han ju endast stod på ett ben. Han dök rejält på örönen och hade ett drygt arbete att i den lösa djupa snön kravla sig upp och få båda skidorna att åter göra oss sällskap utför. Denna lilla malör visade oss att vid vissa tillfällen - då motstånd möter i åkriktningen, t.ex. vid övergång till plan mark från brant lutning - framviktsställningens bas måste ökas i löp-

riktningen d.v.s. den bakre foten kan tillåtas blir något efter, ev. så mycket att bakre hälen lyftes och större eller mindre *utfallsställning* därigenom kommer till stånd.

Under nedfärden till den smala skogsvägen presterade speciellt Katy och Nippon rovarnas mångfald, vilket var synd för Nippons del, man lagom åt Katy - så som hon slarvade och var länge upp och dansade om kvällarna.

Åkningens clou upplevde vi i skogstogens sista skarpa högerkurva, vars vänstra kant stupade nästan lodrät ned bland träden. Vår vän Daniel - dykaren - orkade ej hålla sig kvar på vägen utan fortsatte mitt i högerkurvan i tangentens riktning ut i det blå, precis liksom hans landsfrände Farman häromdagen. Fallet blev fem meter i höjd. Den uppsyn han visade samt Luggis och vår lilla skadeglädje lät sig ej beskrivas. Den gode Daniel fick åter en påminnelse om sin egen dödlighet, så busigt och huvudlöst som han alltid körde. Hade det denna gång gällt en tävling, så vore han definitivt ur leken i och med denna praktdykning.

I ett grindhål blevo våra skrattnuskler satta på prov igen. Åter var det Daniel som var den direkta anledningen då han ej orkade fullborda vänstertoppsvängen - som vanligt på grund av alltför hård fart. Hans franska svordomar i fallet talade sitt tydliga språk om dykarens sinnesstämning. Stackars Daniel, det var ju förargligt att die Schweden alltid skulle vara där som åskådare till Frankrikes fall.

I Kandahar-banans enda lilla motlut etablerade Luggi en kappkörning med oss båda, något som han ej borde ha gjort, ty han blev på efterkälken, och hans energiska utrop åt svenskarna--- "Steigwachs, Steigwachs"---var förstås ämnat att överskylla hans nederlag. Tänk om han visste att vi hade Gleitwachs!

Olle exekverade denna gång sträckan med halvt fall. Sigge hade ett helt enligt ovan.

Vid målet blevo vi vittne till "alla tiders" praktrova utförd av en Arlbergare i sista delen av backen. Först sköt han upp i luften som skjuten ur en kanon, kröp ihop likt ett nystan och genomförde en och en halv saltomortal, kom ned igen till moder jord och snurrade runt, smekande densamma många gånger och hamnade slutligen vid backens fot likt en kombinerad ben- och vedhög. Vi trodde nog att han hade skadat sig, men ingenting hade hänt. Rusligt såg det ut i varje fall, men trots detta kunde vi ej låta bli att skratta. *Det* intressanta faktum konstaterade vi, att båda Bildstein-stramarna i hans bindning gått upp i fallet och sålunda frigjort fötterna, som nu endast fäste vid skidorna genom vristremmarna. Säkerligen räddade Arlbergaren både skidor och fötter och kanske mycket mer just härigenom. Men århundradets fallekvilibristik presterade åkaren!

"... passerade mål i rätt så hopkrupen ställning..."

VI MÅSTE SPÖA FRANSOSERNAI

I morgon söndag annonserades vintrens första störtloppstävlan i St. Anton. Det var den årligen återkommande tävlingen om den s.k. Herderpokalen som Hannes Schneider skulle arrangera. Tävlingen var öppen endast för elever i skidskolan och gäster i St. Anton, men naturligtvis fingo även andra åkare starta utom tävlan. Banan gick över den förkortade Kandahar-sträckan och var 3 km lång med omkring 700 meters höjddifferens.

Vi visste redan tidigare att denna tävling skulle gå av stapeln, men vi hade aldrig haft den ringaste tanke på att delta, då vi ännu ej på långa tag ansågo oss mogna att åka ett tävlingsstörtlopp i ganska hård konkurrens, ty vi kände en hel del gäster, vilka sedan lång tid tillbaka lågo och tränade enbart för detta lopp. Emellertid försökte Luggi övertala oss att gå med, ty det vore ju en ära för honom att få så många som möjligt från sin grupp att starta och helst uppnå ett skapligt resultat. Vi fingo höra att både Monsieur Daniel och Farman ämnade giva sig med i leken. Det var kanske detta mer än Luggis övertalning som gjorde att vi läto skriva ned våra namn på anmälningslistan. Här fanns en chans att i en ärlig tävling rejält slå tillbaka fransmännen och visa dem skidbakändarna. Det vore ju härligt att en gång för alla få "slå dit" dem---om det nu lyckades förstås.

Nog av. Vi skulle alltså åka. Vi kände ju banan ganska väl, även om vi ej hade tränat densamma tillnärmelsevis så många gånger som alla de andra, men vår terrängvana från all fjällåkning under hundratals mil hemma i Sverige hoppades vi skulle hjälpa oss till ett hederligt resultat. Vi måste slåss för Sverige. Vi måste visa, att die Schweden ej endast voro vanliga Langläufer utan även hade litet hum om konsten att åka fort utför.

Ske alltså. I morgon gällde det.

VILSAMT UPPFÖR MED SÄLHUDAR

Det var ej samma vanliga glättighet då vi tävlingsdagen stego upp ur våra bäddar. Stämningen var något tryckt. Vi gingo båda omkring litet tystlåtna. Kanske voro vi nervösa, kanske samlade vi oss inför vårt första framträdande på utländsk tävlingsbana? Ja, det var inte så gott att säga.

En stadig frukost och sedan fram med blåslampan. Det var första gången vi använde den här nere. I dag var det för att noggrant taga bort all gammal valla för att sedan söka göra glidyorna så spegelblanka som möjligt---och så snabba som möjligt. Vi hoppades på framgång med vår svenska utförsvalla liksom vårt Steigwachs tidigare gjort succé.

Det var strålande sol, ett underbart St. Anton-väder, då vi klockan halv 11 satte

i gång uppförsklättringen till startplatsen. Redan här provade vi något nytt. Skiffelle eller sälhudar. Vi hade fått låna var sitt par för att kunna bibehålla vår utförsvallning orubbad, vilket man givetvis ej kan göra om man för färden till starten måste begagna särskild uppförsvalla. Sälhudarna kändes förstås egendomliga att gå med men lättheten att rakt uppför forcera de brantaste lutningar var frapperande. Vi märkte dock genast att gången med hudarna delvis fordrade en annan teknik: kortare steg och rakare ben. Vi trampade lugnt och vilsamt uppför. Skaran före och efter oss växte mer och mer, så vi till slut voro en ansenlig mängd. Alla arbetade mot samma mål - startplatsen. Luggi gick före oss. Han var dagens banläggare, och han placerade ut små röda pappersflaggor på ungefär var 25:e meter, vilka märken betecknade lämpligaste vägen utför, dock ej den snabbaste.

Det var intressant att studera dagens bana bakvägen. Vi hade ju förut åkt den endast utför och därvid haft så bråttom att följa Luggi i hälarerna att vi ej hunnit tänka på svårigheterna, i varje fall ej alltför ingående. Då vi därför nu hade god tid att dissekera alla besvärliga passager på nära håll, så blevo vi helt enkelt förvånade över att vi verkligen åkt utför här redan den första dagen i St. Anton och klarat oss så skapligt som vi då gjorde. Det har nog sina fördelar ibland att ej titta alltför nära på riskmomenten.

HÅLL TILL HÖGER IFALL ATT. . .

Bakom oss fingo vi sikte på prins Louis Schönburg, vår enligt utsago farligaste konkurrent och stark aspirant på segerplatsen. Han verkade tydligen var vid omgivningen, där han robust och högljutt pratande trampade uppför. Det kunde ej hjälpas att hans säkerhet i uppträdandet på oss verkade litet obehagligt. - Vi fingo sedan höra att prinsen åkt denna Kandahar-sträcka hundratals gånger, deltagit i massor av tävlingar runt om i Alperna, besegrat många av Arlberg-lärarna och för övrigt var känd som en utmärkt åkare, ej elegant men fräck - kanske t.o.m. en smula rå. - På oss beskedliga lappar gjorde hans höghet i varje fall inget sympatiskt intryck.

Den länge sydamerikanaren Ramos hann upp oss just vid den brantaste passagen och sade något om att dagens bana var lätt, på vilket Sigge genmålde att den var svår nog just i dag eftersom snön var så snabb. Härpå nickade amerikanaren medgivande.

Väl uppe på startplatsen erhöilo vi våra nummerlappar. Olle fick n:r 20 och Sigge n:r 23. Herrarna - 20 startande - skulle giva sig i väg först. Sedan damerna - 9 startande.

Prinsen, med startnummer närmast efter Olles, kom fram till honom och sa-

de: "Om det skulle hända, man kan ju aldrig veta, att jag skulle hinna i kapp er, så åk till höger i banan så jag kan passera på vänster sida". Sydamerikanaren, som skulle starta närmast efter Sigge och hörde detta prinsens yttrande, ville förstås ej vara sämre utan framlade samma för all del förnuftiga uppmaning till Sigge, som endast nickade förstående men nog *tänkte* en hel del annat.

Tävlingssträckan var alltså uppmärkt med Luggis röda flaggor. Utom dessa funnos tre obligatoriska portar, vilka måste passeras av de tävlande. Dessa portars bredd var kraftigt tilltagen - omkring 20 meter.

N:r 1 startade. Och så n:r 2. Och sedan alla de övriga med trettio sekunders mellanrum.

HÄR SKULLE PRINSEN HÄNGAS!

N:r 20 Rimfors, Sverige, ropades upp. Olle trädde fram till startlinjen utsatt för nyfikna blickar. Hur skall manne svensken klara sig? Så tänkte nog många, ty det var faktiskt första gången i världshistorien som en svensk skidåkare stod på startlinjen i St. Anton. Startern räknade zeh'n - fünf - varpå Olle vände sig om och ropade "Hej då, Sigge" - vier, drei, zwei, eins---LOS.

Olle berättade efteråt: Jag tog ett kraftigt stavtag rätt ned i djupet men var ej beredd på skidornas charmanta glid, varför jag redan efter c:a 50 meter gjorde halv sittning i snön men studsade upp igen och fortsatte utför banans första och brantaste del med diverse svängar, väl erinrande mig Luggis påminnelse i går---Åk ej fortare än ni kan stå.'---Jag passerade första och andra porten och kom helskinnad ned på den smala skogsstigen där jag hade beräknat att staka, men den där branta löpan hade tagit hårt på krafterna - jag hade spänt mig - varför jag ej orkade använda stavarna. Det gled gott i alla fall. Skogsvägens många doserade kurvor klarades utan svårighet. Just då jag efter tredje porten skulle sticka in i den smala korridoren kom prinsen och passerade till vänster om mig. I och med detta släppte spänningen i kroppen. Jag beslöt mig för att "här ska hängas". Dock hade prinsen hunnit försvinna bakom närmaste krön innan mina skidor fingo full fart. Strax innan den lilla motbacken, där jag annars brukade göra två svängar, gjorde jag nu Schuss och nådde med den lagom fram till motlutet, där prinsen som bäst arbetade sig upp c:a 50 meter längre fram. Med några stavtag tog jag in försprånget så när som på 15 meter innan prinsen åter försvann över nästa krön. Då jag något andfådd nådde backens topp hade prinsen tydligen fått 10-15 sekunders försprång och var ur sikte. Slutschussen gick bra men jag kröp ej ihop tillräckligt för att få maximifart den sista biten in i mål."

"Efter en kort schuss i 45 graders lutning..."

"En del av dessa hastighetspecialister uppträda med de egendomligaste utrustningsdetaljer..."

VURPA REDAN I FÖRSTA SVÄNGEN

Det dröjde ej lång stund förrän även Sigge passerat målet. Sedan han hämtat sig från den första andfåddheten fick Olle veta följande: "Jag hade en malör redan vid starten. Skidorna voro faktiskt alltför snabba, vilket orsakade en kullerbytta redan i den första svängen. Jag klarade mig dock upp igen ganska fort och tror ej att jag förlorade så mycket i fallet. Den långa branten gick ej riktigt bra beroende på det föregående fallet och en nervös spänning i benmuskulerna. På skogsvägen åkte jag under hotande rop 'Achtung' om den närmast föregående startande, vilket förstärkte sporrade mig ytterligare, så att jag till och med stakade på ett par ställen. Jag hade nu återfått någorlunda löshet i musklerna, varför löpningen gick ganska jämnt undan. I motlutet sprang jag upp under kraftigt armarbete. Sista Schussen låg jag framåt ganska bra över skidorna men gjorde en onödig avvikning strax innan mål som jag dock passerade i rätt så hopkrupen ställning. Jag hade under hela åkningen en känsla av att det ej gled så bra." - Olle trodde ej alls på detta utan förmodade att Siggas känsla av dålig fart berodde dels på spänningen, dels på den över öronen djupt neddragna mössan som stängde ute vindtrycket.

VILKEN PUBLIKSPORT DETTA ÄR!

Vid målet, där Hannes själv stod som tidtagare, hade en ansenlig åskådarskara samlats. Hela tävlingen var ytterst tilltalande med sol och pigga människor och de tävlandes rasande fart över mållinjen. Olle sade härom: "Tänk så mycket mer publikdragande en sådan här tävling är och hur lätt att följa för åskådarna i jämförelse med våra fem- och niomilalopp hemma. Vilken flykt över ett störtlopp och vilken rafflande sport!"

De flesta övriga tävlande syntes ha gjort åtminstone en kullkörning att döma av den snö, som låg kvar i hår och kläder. Rätt så knäsvaga voro också en hel del. Damerna åkte egentligen ganska fult. Vi undrade om ej banan var i svåraste laget för dem. Så hade bl.a. Frau von Glasersfeld, trots att hon direkt gått in för att stå, dock ramlat två gånger.

Hela tävlingen från startögonblicket för första man var undanstökad på omkring 45 minuter. Uppförsklättringen tog nära nog 2 1/2 timmar. Under denna tid skedde utprickningen av banan. Samtidigt hade funktionärerna vid målet god tid att ordna med avspärning etc.

En liten summering av våra intryck från utförstävlingen gav följande resultat:

1. Man måste ha bästa möjliga *utförsglid*. Det är meningslöst att göra någon mellanvallning för ev. motlut eller slätsträckor.

2. Våra skidor och bindningar fungerade bra. Klädseln kunde kanske varit något lättare. – Vi hade sweaters, stormblusar och skärmmössor. – Glasögon böra ej användas. Byxorna få ej vara för vida och bilda vindfång.

3. Våra stavar voro för långa och för tunga. De måste vara lätta och korta för att medgiva snabbaste manövrering vid ev. stakning i hukad ställning samt ej trötta händerna onödigt. Handremmarna måste vara korta så att staven ej går att tappa.

4. Konsten att åka *löst* utan nervositet är A och O. Mot detta bröto vi båda i början men bättrade oss efter ungefär halva banan.

5. Blir farten för hög måste man kunna bedöma vilket som är fördelaktigare:

a) att låta luftmotståndet verka genom att stå rak eller

b) att svänga. – Ett exempel på lämpligheten av båda dessa metoder att bromsa förekommo i dag. I den branta passagen svängde vi upprepade gånger, och i de två långa schussarna stodo vi ganska uppräta.

SIGGE BLEV TVÅA EFTER PRINSEN

Vi voro givetvis nyfikna på resultaten. Om vi hade klarat av fransmännen visste vi icke. Inte heller kunde vi får några upplysningar, utan vi fingo finna oss i att hållas i spänning till prisutdelningen på aftonen. Man kunde ju emellertid alltid hoppas.

Hotel Post var klockan 6 fyllt av den brokigaste skara skidlöpare, då resultatet kungjordes. Vi blevo förstas glada då det visade sig att Sigge blivit tvåa, närmast efter prins Schönburg, och Rimfors sju efter att ha slagit samtliga elever i den högsta klassen. Vi hade lyckats i vår avsikt – att "slå dit" den franska nationen i Luggis klass. Det var en högtidsstund då Sigge fick gå fram och hämta belöningen – en guldskada – från själva Hannes' hand. Våra svenska hjärtan klappade av gäldje över att vi ganska gott lyckats hedra vårt land. Att vi mycket hade Luggi att tacka för resultaten voro vi de första att erkänna.

De främsta placeringarna blevo:

Damer

1. Liesel Windischbauer, Österrike 6 min
2. Kathryn Ward, Amerika 7,07 min
3. Lucie Durand, Schweiz 7,32,8 min
6. H. von Glasersfeld, Italien 8,57,8 min

Herrar

1. Prins Louis Schönburg, Österrike 4,46,4 min
2. Bergman, Sverige 5,32,4 min
7. Rimfors, Sverige 6,17,8 min
8. Daniel, Frankrike 6,37 min
10. Farman, Frankrike ... 6,51,2 min

Utom tävlan körde tre av Hannes Schneiders främsta skidlärare. De åkte fenomenalt och hade tiderna resp. 4,10,8,4,11 och 4,11,2. Det kan man kalla jämnhet gent emot de övriga tävlande – inkl. svenskarna. Men vad är två veckors träning i denna terräng mot minst tio års?

DET ENDA MÖJLIGA: ATT STÄMMA

Efter prisutdelningen inbjöds vi till Hannes' bord, där vi presenterades för ingenjör W. Salvisberg, specialist på slalombanor. Under det instruktiva samtal vi hade med honom fingo vi bl.a. veta, att Kandahr-sträckan är 4,8 km lång och 900 meters höjdskillnad, att rekordet på distansen är 5,19 minuter, men att i motsats till i dag något enda motlut då ej förekommer, att en ideal-skida är 220 cm. lång och har breddmätten 93 – 76 – 84 mm., att det är stor skillnad på en engelsk och en Arlberg-slalom – den förra är *skidlek*, den senare är *skidåkning* – att Arlbergarna lägga varje slalom efter terrängens naturliga utseende – de locka åkaren medelst en port i ett hinder för att sedan hjälpa honom *ur* hindret genom en annan port – samt att vi svenskar måste starta i FIS, då svenskar alltid äro så väl sedda och glädjen hos de alpina förbunden stor om svenskar starta.

Det var Sigge som mest hörde på ingenjör Salvisberg. Olle lyssnade till Hannes, som riktade honom med följande

upplysningar: att Hannes provat alla skidrörelsens lämplighet och så småningom kommit fram till dessa speciella – snöplogsväng, stämsväng, stäm-kristiania – såsom varande de enda möjliga under alla förhållanden, att detta kommit fram på grund av *tvång* – han för tidigare Schuss så länge han tordes men skadade sig så ofta att han ej längre vågade fortsätta härmed, varför han måste hitta på en ny *metod* och kom så till dessa *stämrörelser* –, att slalom såsom den bedrivs i Arlberg går ut på att *skola* löparna för störtlopp, att en slalom skall läggas med rikttningsändringar såväl i sidled som i vertikalled samt att de flesta skidrörelser kommit från Norden men att de här nere utformats på ett särskilt sätt.

Hur gärna vi än hade velat, kunde vi ej sitta och pumpa våra värdar alltför länge på aftonen. Det blev uppbrott men ännu inte sängdags. Vi inbjöds till Gasthof zum Schwarzen Adler, där ägaren ordnat en aftonunderhållning i bästa tyrolerstil. Folkdansare och -danserskor i nationaldräkt visade sig på styva linan. Hannes' yngsta skidlärare hade synbarligen lagt ned mycket arbete på att åstadkomma effektfulla danser. Det var tyrolsk stämning över det hela, och vi gladdes åt att Hannes lyckats bibehålla den tyrolska stilen och bergfolkets anda här i St. Anton, som dock är en sådan livlig mötesplats för visserligen skidintresserad men dock flott och mondän publik. Nästan alla hade tyrolerfärgerna – grått och grönt – i sina dräkter. Hannes och alla hans skidlärare föregingo i detta fallet med bästa exempel. Det gjorde sig för resten alldeles utmärkt.

Klockan ett på natten voro vi färdiga för uppbrott efter en händelserik och givande dag ur nytto- och nöjessynpunkt. Trots att vi lämnade lokalen ganska sent så pågick livet där innte för fullt-alla lika uppspelta, glada och nöjda med allt och alla. Det är färg över tyrolarna. ●

SKIDTRÄNING TILL MUSIK

Gymnastikdir. Fredrik Hagen (svensk och schweizisk skidlärare) har utarbetat ett träningsprogram för skidåkare i alla stadier.

Till skön musik övas ben-, mag- och ryggmuskulaturen upp inför skidsäsongen. Du undviker onödiga skador och ökar behållningen av skidåkan.

En plansch med illustrerat rörelseschema med fyra svårighetsgrader medföljer skivan.

Pris: 15:- + porto mot postförskott.

Skivan kan beställas genom
F. Hagen, Flormansg. 2 A, 223 55 Lund

